

Цибуля Юлія Ігорівна,
*студентка 3 курсу судово-адміністративного факультету
Національного факультету «Одеського юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Адаховська Н.С.*

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ДИТЯЧИХ БУДИНКІВ СІМЕЙНОГО ТИПУ В УКРАЇНІ

Одним із завданням соціальної політики всього світу є забезпечення захисту та нормального розвитку для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування. Міжнародна практика відходить від застарілих форм інтернатів, а поступово більшого поширення набувають дитячі будинку сімейного типу.

Згідного українського законодавства дитячий будинок сімейного типу – окрема сім'я, що створюється за бажанням подружжя або окремої особи, яка не перебуває у шлюбі, для забезпечення сімейним вихованням та спільного проживання не менш як п'яти дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування [1].

Постанова Кабінету Міністрів України №564 від 26 квітня 2002 року закріпила основні вимоги до осіб, які бажають стати батьками-вихователями. Ними можуть стати повнолітні, працездатні особи, які перебувають у шлюбі, також може бути і самотня особа. Середньомісячний дохід в сукупності в розрахунку на одну особу за останні шість місяців не може бути меншим за прожитковий мінімум, встановлений державою для відповідних соціальних груп [2].

Вищевказаною постановою та Законом України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» закріплено основний порядок створення дитячих будинків сімейного типу, який можна поділити на декілька основних етапів: включення осіб, які бажають стати батьками-вихователями, до Банку даних про сім'ї потенційних усиновителів, опікунів, піклувальників, прийомних батьків, батьків-вихователів; отримання рішення про створення дитячого будинку сімейного типу; пошук дітей, які набувають статусу вихованців [3].

Важливо відмітити, що при влаштуванні в дитячий будинок сімейного типу потрібна згода дитини-сироти та дитини, позбавленої батьківського піклування, якщо вона досягла такого віку та рівня розвитку, що може її висловити.

Дитячі будинки сімейного типу мають багато переваг для даної соціальної категорії дітей: більш природний процес виховання, більш тісний

контакт батьків-вихованців та дітей-вихованців, виховання в малій групі допомагає скоріш вступити до соціального життя, індивідуальний підхід до кожної дитини.

Незважаючи на достатню кількість переваг для дітей, на жаль, існують і певні недоліки, на які варто звернути увагу як держави, так і суспільства в цілому.

По-перше, на практиці досить часто зустрічаються не досить доброзичливі особи, потенційні батьки-вихователі, маючи за собою корисливу мету, бажають отримати матеріальну вигоду для себе, а зовсім не думаючи за добробут дітей.

По-друге, також матеріальний аспект цієї теми те, що для фізичного та духовного розвитку однієї дитини необхідне грошове забезпечення, а в таких дитячих будинках не менше п'яти, тобто необхідна немаленька сума, щоб повністю і якісно забезпечити кожну дитину в сім'ї.

Отже, підводячи підсумки, можна сказати, що такі будинки сімейного типу безумовно є гарним варіантом для дітей, яким не зовсім пощастило на їхньому початковому шляху, для їхньої адаптації в соціальному середовищі, а основними недоліками виступають халатне ставлення деяких осіб та недостатнє фінансування для забезпечення дитячих домів сімейного типу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2004р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №40-44. – Ст. 356.
2. Закон України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» від 13 січня 2005 р. № 2342-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 6. – Ст. 147.
3. Постанова Кабінету Міністрів від 26 квітня 2002 р. № 564 Про затвердження Положення про дитячий будинок сімейного типу. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2342-15>